

Aurelia, opgroeïend in het Dordrecht van eind jaren 80, ondervindt dagelijks de uitdagingen van haar diagnose: PDD-NOS, (Pervasieve Ontwikkelingsstoornis), een vorm van autisme. Haar wereld draait als kind om konijnen, waar ze zich aan vastklampt en tot een tunnelvisie lijdt. Hoewel ze een knuffel heeft, verbiedt haar moeder haar een echt konijn. Dit leidt al snel tot moeilijk gedrag en constante conflicten met haar ouders. Tijdens een vakantie in Frankrijk eist Aurelia dat alles volgens haar interne script verloopt, wat regelmatig tot drama leidt. Er volgen nog meer moeilijke tijden, tijdens de opvoeding van Aurelia.

Aurelia's leven neemt een complexe wending met ervaringen op school, variërend van pesterijen tot obsessies, maar ook momenten van vreugde en humor. Haar unieke kijk op de wereld en de uitdagingen waarmee ze geconfronteerd wordt, maken dit biografische drama-verhaal over een leven met autisme boeiend. Aurelia's reis biedt inzicht in haar zoektocht naar begrip en acceptatie, terwijl ze navigeert door de

complexiteit van haar eigen gedachten en emoties. Voor de lezer die op zoek is naar een indrukwekkend en meeslepend verhaal, biedt dit een diepgaande inkijk in het leven van iemand met een vorm van autisme in een tijd waarin begrip en acceptatie nog in de beginfase stonden.

Doordat de auteur zelf dus met autisme in de familie te maken heeft gekregen, en ze Aurelia persoonlijk kent, wist ze hier een boeiend verhaal over te schrijven. Het verhaal is deels fictief, met waargebeurde feiten. En zo werd het verhaal “*Mist in mijn hoofd*” geboren.

MIST IN MIJN HOOFD

LEVEN MET EEN VORM VAN AUTISME

IRIS BOERSMA

1E DRUK

UITGEVERIJ: MIJNBESTSELLER.NL

INHOUD

1. EEN MOLLIGE BABY
2. EEN GEBREK AAN MANIEREN
3. INNIGE VRIENDSCHAP
4. PAKE EN BEPPE
5. SPECIAAL ONDERWIJS
6. DE GROTE PESTKOP
7. ANGST
8. OMA LIGT OP STERVEN
9. OPGENOMEN IN DE JEUGDPSYCHIATRIE
10. TERUG NAAR SCHOOL
11. EERSTE LIEFDE???
12. SCHAKELKLAS
13. BRUGKLAS EN NIEUWE OBSESSIE
14. RUZIE MET BESTE VRIENDIN

15. CRISIS OPNAME

16. FALEN OP DE MIDDELBARE SCHOOL

17. WOONGROEPEN

18. TERUG NAAR DE PSYCHIATRIE

19. EEN REDELIJK NORMAAL LEVEN

1.

EEN MOLLIGE

BABY

In het Zuid-Hollandse Dordrecht van de late jaren 80, verwelkomden Aurelia's ouders met vreugde hun pasgeboren dochter. Aurelia, met haar mollige wangen en ronde buikje, werd al snel liefkozend door haar moeder beschreven als een "wolk van een baby". Haar geboorte bracht een nieuwe lichtstraal in het leven van het jonge gezin en ze groeide op omringd door de liefdevolle blikken van haar ouders.

Aurelia's mollige uiterlijk was niet te missen. Als ze in de wieg lag, leek ze bijna op een pluizige wolk, haar lachende gezichtje omlijst door donzige babyhaartjes. Haar moeder, een warme glimlach op haar gezicht, kon niet anders dan gefascineerd kijken naar het levende schilderij dat haar dochter vertegenwoordigde.

De wieg stond in een zonnige hoek van de kamer, en het zachte geluid van Aurelia's vrolijke gelach vulde de ruimte. Haar moeder kon urenlang naar haar kijken terwijl ze lag te spartelen, haar mollige handjes zwaaiend in de lucht alsof ze de vreugde om haar heen wilde vangen. Het was een tijd van onschuldige blijdschap, een periode waarin Aurelia's wereld bestond uit warme luiers, knuffelbeesten en de geruststellende aanwezigheid van haar ouders.

Aurelia lachte altijd naar haar moeder, alsof ze begreep dat haar glimlach de kracht had om de donkere wolken van zorgen te verdrijven. Haar ogen, groot en nieuwsgierig, keken op naar de vrouw die haar wereld vormgaf. Ze communiceerde op haar eigen unieke manier, een taal die bestond uit blikken, geluidjes en die betoverende glimlach die haar moeder met warmte vulde.

De kamer werd gevuld met het geluid van zachte melodietjes uit de mobiel boven de wieg, terwijl Aurelia met haar mollige vingertjes probeerde de bungelende figuurtjes te vangen. Haar moeder zat vaak naast de wieg, haar vingers strelend door het donzige haar van de kleine wolk. "Je bent mijn kleine geluk", fluisterde ze tegen haar dochter, alsof Aurelia de geheime sleutel was tot een wereld van liefde die ze nog moest ontdekken.

Hoewel Aurelia's mollige uiterlijk haar babytijd kenmerkte, werd het al snel duidelijk dat ze meer was dan alleen een schattig gezichtje. Haar lach was een bron van vreugde, maar er was ook een diepte in haar ogen die suggereerde dat er meer aan de hand was dan oppervlakkige gelukzaligheid. Als ze naar haar moeder keek, leek het alsof Aurelia probeerde te vertellen dat ze, ondanks haar jonge leeftijd, een eigen wereld begreep, een wereld die voor anderen misschien onzichtbaar bleef.

Aurelia's mollige wangen werden kussen verzamelaars, en haar moeder kon niet weerstaan aan het planten van zachte zoenen op die zachte plekjes. Het voelde als een spel van liefde tussen moeder en dochter, waarbij elke kus een belofte was van bescherming en genegenheid. Terwijl Aurelia groeide, bleef haar vrolijke lach een constante in het huis, een herinnering aan de tijd toen haar wereld werd verlicht door de eenvoudige vreugde van babygelach.

Het hoofdstuk van Aurelia's babytijd, gehuld in haar mollige wolk van een verschijning, vormde de basis van een relatie tussen moeder en dochter die dieper ging dan de oppervlakte. Terwijl de tijd voortschreed, zou de glimlach van Aurelia, die altijd naar haar moeder lachte in de wieg, evolueren en nieuwe betekenissen aannemen in het gezicht van uitdagingen en overwinningen in haar leven met PDD-NOS.

Het is het jaar 1988, een koude en winderige dag nabij Rotterdam. In een witte Renault reden Aurelia's ouders langs de Maasvlakte, waar de imposante windmolens

hun armen uitspreidden tegen de grijze hemel. Aurelia, nog een baby met mollige wangen, zat vastgegespt in haar kinderstoeltje op de achterbank, omringd door de zachte deken van haar moeders liefdevolle blik.

Op de autoradio vulden de melodieën van de tijd de auto. Het Boudewijn de Groot lied "Land van Maas en Waal" zong door de luidsprekers, gevolgd door de betoverende tonen van "Eternal Flame" van the Bangles. De muziek vulde de auto met een sfeer van nostalgie, terwijl het landschap van de Maasvlakte aan hen voorbij gleed.

Moeder keek regelmatig achterom, haar ogen ontmoetten die van Aurelia, en ze glimlachte naar haar wolk van een baby. Het liedje "Land van Maas en Waal" zorgde voor een passende soundtrack terwijl ze langs de sloten en uitgestrekte weilanden reden. Aurelia, nog te jong om de betekenis te begrijpen, leek echter te genieten van de rit, haar grote ogen gevuld met verwondering over de bewegende wereld om haar heen.

Naarmate ze dichter bij de Noordzee kwamen, veranderde het landschap. De windmolens werden imposanter, hun reuzen wieken draaien in de koude bries. Moeder parkeerde de Renault bij het strand en nam Aurelia mee naar buiten. Het koude zand knerpte onder hun voeten terwijl ze richting de branding liepen.

Aurelia's wangen kregen een blos toen de wind haar gezichtje streefde. Ze lachte vrolijk, haar geluiden gemengd met het geluid van de ruisende golven. Moeder hield haar stevig vast, haar kleine wolk van geluk wiegend in haar armen. De Noordzee, uitgestrekt en krachtig, diende als de achtergrond van dit intieme moment tussen moeder en dochter.

De koude wind waaide door Aurelia's donzige babyhaar, waardoor het leek alsof ze deel uitmaakte van de levendige energie van de zee. Moeder genoot van het kijken naar haar kleine meisje dat opgroeide te midden van de natuurlijke pracht van de Noordzee. Het liedje "Eternal Flame" speelde nog steeds zachtjes op de

achtergrond, een onvergetelijke soundtrack voor dit moment van verbondenheid.

De golven fluisterden verhalen aan Aurelia, en de zilte lucht droeg herinneringen mee die ze later misschien zou ontdekken. Terwijl ze samen uitwaaiden aan de Noordzee, werd de band tussen moeder en dochter sterker, gevoed door de kracht van de natuur en de tijdloze melodieën die hen vergezellen. Het was een moment vastgelegd in de jaren 80, een herinnering aan de liefde die groeide te midden van de windmolens en de eindeloze horizon van de Maasvlakte.

In de hoek van de woonkamer zit Aurelia, omringd door haar speelgoed, in haar vertrouwde box. Het was een rustige avond, maar de sfeer veranderde plotseling toen ze haar vader hoorde vloeken tegen haar moeder. De woorden waren scherp en onverwacht, als donderslagen die de kalmte doorbraken.

Aurelia, nog in haar jonge jaren, keek op van haar speelgoed, haar grote ogen gevuld met verwarring. Ze

luisterde aandachtig naar de stemmen van haar ouders, haar kleine brein bezig met het begrijpen van de onverwachte wending van de avond.

Toen haar vader zijn frustraties luidkeels uitte, voelde Aurelia een onbekende emotie opborrelen. Haar bolle wangen trokken samen terwijl ze de klanken van de harde woorden in zich opnam. In een plotselinge impuls, nog niet volledig begrijpend wat ze zei, ontsnapte haar de woorden: "Klootzak."

De kamer viel stil. Haar ouders keken met verbazing naar hun kleine Aurelia, haar schattige toetje nu getransformeerd tot een vastberaden gezicht. Een moment van ongemak hing in de lucht, maar Aurelia leek zich niet bewust van de zwaarte van haar woorden.

Voor haar ouders was het een mix van verbazing en stiekeme trots. Ze wisten dat ze hun kleine meid moesten leren dat sommige woorden beter niet herhaald konden worden, maar tegelijkertijd konden ze niet ontkennen dat de onschuldige klank van "klootzak" op de een of andere

manier komisch was uitgesproken door hun kleine Aurelia.

Aurelia, zich nog niet bewust van de impact van haar eerste woorden, keek met een blik van triomf rond alsof ze de situatie volledig begreep. Haar ouders, hoewel geschrokken, barstten uiteindelijk uit in een zachte lach. Het moment diende als een herinnering aan de onvoorspelbaarheid van het ouderschap en de verrassende capriolen die kinderen kunnen uithalen.

Vanaf die avond werden de woorden "klootzak" voorzichtig uitgelegd aan Aurelia, en haar ouders begrepen dat hun kleine meisje snel de wereld om haar heen absorbeert. Het incident zou later een anekdote worden in de familiegeschiedenis, een verhaal waarbij de eerste woorden van Aurelia de lachende herinnering werden aan een avond vol onverwachte wendingen.

De huiskamer was gevuld met het opgewonden geluid van kleine wielmpjes die razendsnel over de vloer rolden. Aurelia zat op haar huiskamer fiets, haar gezicht

stralende van plezier terwijl ze met snelheid door de kamer sjeesde. De vrolijke klanken van haar kinderlijke lach vulden de ruimte, waardoor een speelse energie ontstond die het saaie decor van de woonkamer even transformeerde.

Aurelia's vader, daarentegen, zat geïrriteerd op de bank, zijn aandacht volledig gericht op de televisie. Zijn gezichtsuitdrukking verried weinig emotie terwijl hij gefrustreerd zapte tussen kanalen, op zoek naar iets wat zijn aandacht kon vasthouden. De herhaalde beweging van Aurelia op haar fiets leek echter zijn grens te bereiken.

"Kan dat rotkind niet even rustiger doen?" grummelde hij, zijn blik nauwelijks afwendend van het scherm.

Aurelia, nog steeds op haar fiets, stopte abrupt en keek met grote ogen naar haar vader. De vrolijke gloed die haar gezicht eerder verlichtte, veranderde in verbazing en vervolgens in frustratie. Ze voelde zich plotseling aangevallen door de botte opmerking van haar vader.

In een plotselinge uitbarsting van woede sprong Aurelia van haar fiets af. Haar kleine gestalte trilde van opgekropte emotie terwijl ze haar vader aanstaarde. "Het is mijn huiskamerfiets, papa! Waarom kan ik niet gewoon plezier hebben?" riep ze verontwaardigd uit.

Haar vader keek op, zijn gezicht nu geïrriteerd en verbaasd over de onverwachte reactie van zijn dochter. Het was alsof er een onzichtbare grens was overschreden, en de spanning hing voelbaar in de lucht.

Aurelia, haar bolle wangen rood van woede, keek haar vader recht aan. "Ik wil gewoon spelen, papa! Waarom ben je altijd zo chagrijnig?" Haar stem trilde van emotie terwijl ze haar gevoelens uitte, zichzelf bewust van de onrechtvaardigheid die ze op dat moment ervoer.

De kamer vulde zich met een ongemakkelijke stilte. Aurelia's vader keek haar aan, zijn blik wisselend tussen irritatie en het besef dat zijn botte opmerking onbedoeld zijn dochter had geraakt. Hij voelde een steek van

schuld, maar zijn trots maakte het moeilijk om zich meteen te verontschuldigen.

Aurelia, niet bereid om de confrontatie verder aan te gaan, stormde naar haar slaapkamer, haar huiskamerfiets achterlatend in de woonkamer. Haar vader zat zwijgend op de bank, zijn gedachten in de war door de onverwachte wending van de avond.

De huiskamer, eerder gevuld met gelach en speelsheid, voelde nu beladen met spanning. Het incident diende als een herinnering aan de delicate balans tussen ouders en kinderen, waar woorden soms meer impact hebben dan bedoeld. Voor Aurelia was het een les in het uiten van haar gevoelens, en voor haar vader, een moment van zelfreflectie over de invloed van zijn woorden op zijn levendige dochter.

Aurelia, nog steeds met een vleugje boosheid in haar hart, besloot zich terug te trekken naar de wereld van de televisie. Ze wenkte haar moeder om een videoband in de videorecorder te plaatsen, een handeling die de deur opende naar een magische reis van beeld en geluid. De

klanken van de Looney Tunes-muziek vulden de kamer, waardoor een glimlach op Aurelia's gezicht verscheen.

De bekende tekenfilmfiguren dansten over het scherm, en Aurelia vond troost in de humor en chaos van Bugs Bunny en zijn vrienden. De kleurrijke beelden leken even de spanningen van eerder te verlichten.

Na de grappige capriolen van de Looney Tunes kwam Waterschapsheuvel in beeld, een film die het verhaal vertelde van wilde konijnen die leefden op het Engelse platteland, geconfronteerd met de dreiging van de menselijke vooruitgang en landbouw. Aurelia, gefascineerd door de wereld van konijnen, keek aandachtig naar het scherm.

De film vertelde het verhaal van Fiver, een kwetsbaar konijn, en zijn reis met zijn metgezellen om een veilige plek te vinden. De dramatische wendingen in het leven van de konijnen en de constante dreiging van de mensheid raakten een gevoelige snaar bij Aurelia.

Tranen welden op in haar ogen terwijl ze de intense scènes volgde.

Het hoogtepunt van emotie kwam toen Fiver, het kleine konijn dat Aurelia zo dierbaar was geworden, stierf in de film. Zijn afscheid zorgde ervoor dat Aurelia haar eigen emoties intens beleefde. Ze liet haar tranen de vrije loop, een combinatie van verdriet en empathie voor het fictieve konijntje op het scherm.

De melancholische tonen van "Bright Eyes" door Art Garfunkel vulden de kamer, waardoor de emotionele impact van de scène werd versterkt. Aurelia luisterde aandachtig naar de tekst, haar hart resonierend met de poëtische woorden die de pijn van verlies en afscheid omhelsden.

Hoewel het een ingrijpende ervaring was voor Aurelia, bood het kijken naar Waterschapsheuvel ook een kans voor haar om haar eigen gevoelens te begrijpen. De film bracht niet alleen tranen, maar ook een moment van

introspectie voor het meisje dat, omringd door de wereld van konijnen, zichzelf beter leerde kennen.

Die bewuste dag kon Aurelia nauwelijks haar opwinding verbergen. Haar moeder had aangekondigd dat er een verrassing op haar wachtte, en de nieuwsgierigheid kriebelde onder haar huid. Ze sprong als een dolle, tot wel dertig keer, op de bank alsof het een trampoline was. Haar blonde lokken dansten in de lucht terwijl ze haar enthousiasme de vrije loop liet.

Met haar hart bonzend van opwinding snelde Aurelia naar haar kamer, haar gedachten draaiend om de mogelijke verrassing. De bel ging plotseling, doorbrekend in haar dagdromen. Ze rende naar beneden, een wervelwind van energie, tot het vriendinnetje en buurmeisje Debra aan de deur stond.

Debra, gekleed in een felgekleurd Australian trainingspak, een opvallende jas, knalblauwe make-up en een scheve knot versierd met grote roze oorbellen,

straalde een eigzinnige charme uit. Haar aanwezigheid voegde een extra dosis kleur toe aan de dag van Aurelia.

Moeder riep Aurelia naar beneden, en als een wervelwind donderde ze de trap af, haar enthousiasme ongeremd. Maar het lot had andere plannen. Halverwege de trap struikelde Aurelia over een surfplank die daar toevallig lag. Een luide dreun vulde de hal, gevolgd door het speelse gelach van Debra en de ingehouden giechel van haar moeder.

Aurelia, met een dikke schaafwond op haar arm, keek geschrokken om zich heen. Haar gezicht vertrok van de pijn, maar ze probeerde de tranen binnen te houden. Moeder snelde toe, bezorgd, terwijl Debra nog harder begon te lachen.

"Arme schat, laten we even kijken naar die schaafwond," zei moeder, terwijl ze de arm van Aurelia inspecteerde. "Hier, neem dit waterijsje ter troost."

Aurelia pakte het waterijsje aan, een beetje opgelucht door de afleiding. Maar haar frustratie kwam naar boven

toen ze Debra beschuldigend aankeek. "Die stomme Debra ook!" riep ze uit, haar ongenoegen over het voorval uitsprekend.

Debra, nog steeds giechelend, probeerde zich te verontschuldigen tussen de lachbuien door. Haar moeder sloeg een hand voor haar mond om haar lach te onderdrukken, terwijl ze Aurelia troostte met een zachte knuffel.

Op een rustige zaterdagochtend hing de geur van versgebakken brood en spuitjes in de lucht. Buiten stond de groenteboer met zijn grote bus te wachten, klaar om de wekelijkse boodschappen af te leveren. De vader van Aurelia ging spuitjes halen, een vast onderdeel van het gezinsritueel op zaterdagochtend.

De groenteboer, een vriendelijke man met een grote grijze bus, stond op straat te roepen. Hij hield een microfoontje voor zijn keel, zijn stembanden hadden hun functie verloren. Elke zaterdagochtend vulde zijn roep de straat, een vaste melodie die aangaf dat het weekend was

begonnen. "Verse groenten! Spruitjes, bloemkool, wortelen! Alles vers van het land!"

Aurelia keek nieuwsgierig uit het raam naar het schouwspel op straat terwijl haar vader naar buiten ging om de wekelijkse groenten in ontvangst te nemen. De groenteboer was een vertrouwd gezicht, en ondanks zijn ongebruikelijke manier van communiceren, was hij geliefd in de buurt.

Terwijl haar vader spruitjes uit de bus haalde, keek Aurelia naar de burenen aan de overkant. Het bakkersgezin, een beetje vreemd, maar toch fascinerend. Debra, het buurmeisje, besloot om een bezoekje te brengen. De twee meisjes deelden vaker avonturen en vreemde ontdekkingen.

De bakkers waren eigenaardige mensen, maar hun zolder was het meest mysterieuze deel van het huis. Aurelia had altijd een vreemde fantasie wanneer ze daar speelde. Een grote boiler stond prominent op zolder, omringd door dekens en een afvoerslang die naar beneden liep. In haar

verbeelding leek het alsof er iemand in coma lag, aan het infuus, die zwaar ademde. Een onverklaarbaar gevoel van spanning en mysterie vulde de ruimte.

Aurelia betrad de zolder met enige aarzeling, haar nieuwsgierigheid echter sterker dan haar twijfels. De bakkers waren eigenlijk aardige mensen, maar er hing altijd iets vreemds in de lucht op de zolder. Ze keek naar de grote boiler en dekens, haar fantasie die een verhaal creëerde dat niet in werkelijkheid kon bestaan.

"Denk je dat er echt iemand in coma ligt?" vroeg Debra, haar ogen wijd opengesperd van verbazing.

Aurelia haalde haar schouders op, nog steeds gevangen in haar eigen fantasie. "Misschien... maar dat kan toch niet, toch?" Ze fluisterde bijna, alsof ze bang was dat de mysterieuze patiënt op zolder haar zou horen.

De bakkers, niet bewust van de theatrale verhalen die de kinderen creëerden, waren bezig met hun dagelijkse routine beneden. De geur van versgebakken brood vulde de lucht, en het geluid van knapperige korsten vulde de

bakkerij. Het contrast tussen de warmte van de bakkerij en de mysterieuze sfeer op zolder kon niet groter zijn.

De zaterdagochtendrituelen, met de groenteboer en de bezoeken aan de bakkers, vormden een vast onderdeel van Aurelia's kindertijd. Elke week bracht nieuwe ontdekkingen en verhalen, waar fantasie en werkelijkheid elkaar ontmoetten op de meest onverwachte plaatsen.

Een paar straten verderop, in een buurt die bekend stond om zijn uiteenlopende bewoners, woonde John, een ruige kerel met een matje in zijn nek, gehuld in een blauw trainingspak. Zijn kleine Volkswagen stond altijd op de stoep, als een symbool van zijn aanwezigheid in de buurt. John had een boze blik in zijn ogen, alsof hij de wereld uitdaagde met elke stap die hij zette.

Op een dag, terwijl Aurelia buiten speelde, gebeurde er iets opvallends. John sjouwde met zijn boodschappen en liet ze plotseling allemaal op straat vallen. De inhoud van zijn tassen rolde over de stoep, blikjes rolden weg en

verpakkingen scheurden open. Het was een moment van onhandigheid en chaos, dat Aurelia van een afstandje met verwondering aanschouwde.

Aurelia, nog jong en onbevungen, kon een lach niet onderdrukken. Het tafereel van vallende boodschappen was op de een of andere manier grappig voor haar kinderlijke blik. Helaas voor haar, merkte John haar uitgelaten reactie op en nam hij het niet licht op.

Met een boze frons en een snelle blik in haar richting riep John: "Kleine kutmongool!" De woorden sneden door de lucht en bereikten Aurelia als een onverwachte stoot. Ze voelde zich betrappt, geschrokken en bang door de agressieve toon van de ruige buurman.

Aurelia, overmand door een plotselinge angst, maakte dat ze wegkwam. Haar vrolijke speelomgeving veranderde in een plek van onzekerheid en dreiging. Ze rende naar huis, haar hart bonzend van angst. De scheldwoorden van John bleven in haar hoofd echoën,

een onplezierige herinnering aan een onaangename ontmoeting.

Thuisgekomen zocht Aurelia troost bij haar ouders, vertellend over de onverwachte confrontatie met John. Haar ouders probeerden haar gerust te stellen, maar de schrik zat er diep in. Het incident leerde Aurelia een belangrijke les over vooroordelen en het onvoorspelbare karakter van mensen in de buurt.

Voor Aurelia begon de kleuterschool als een angstaanjagende plek, een omgeving die haar verlatingsangst tot het uiterste dreef. Haar ouders maakten zich zorgen over haar extreme reacties op de scheiding van haar moeder. Iedere ochtend, wanneer haar moeder haar naar school bracht, ontvouwde zich een emotioneel schouwspel.

Aurelia, met haar wilde en ontembare karakter, zorgde voor de nodige uitdagingen voor de kleuterjuf. Haar verlatingsangst was zo intens dat de juf haar vaak stevig moest vasthouden om te voorkomen dat ze wegrende. De

kleuterschool, ooit bedoeld als een plek van leren en spelen, werd voor Aurelia een ware hel.

Iedere ochtend bij het afscheid barstte Aurelia in tranen uit, haar kleine gestalte schokte van de snikken terwijl ze zich vastklampte aan haar moeder. De peuterspeelzaal, normaal een plek van vrolijkheid, werd voor haar een bron van angst en verdriet.

Aurelia's reactie op het afscheid was bijzonder intens. De kleuterjuf, met haar korte grijze haren en een strenge bril, was vaak de enige die de wilde Aurelia in bedwang kon houden. Haar vastberadenheid om weg te lopen was zo groot dat ze soms van tafels in het klaslokaal rolde, resulterend in blauwe plekken over haar lichaam.

De juf, bezorgd om Aurelia's welzijn, nam op een dag een drastische stap. Toen Aurelia weer probeerde weg te rollen, hield de juf haar vast en zette haar onder de kraan. Het koude water stroomde over Aurelia's gezicht, haar rode wangen nat makend. Het was een onorthodoxe

aanpak, bedoeld om de aandacht van het huilende meisje af te leiden.

Echter, in plaats van kalmeren, ontstak dit een nog grotere woede bij Aurelia. Haar ogen schoten vuur, en ze begon nog kwader te worden. De confrontatie tussen het wilde meisje en de vastberaden juf met de strenge bril leek een strijd van wilskracht te zijn, met tranen, water en onbegrip als de belangrijkste elementen.

De kleuterschoolperiode werd voor Aurelia en haar ouders een tijd van uitdagingen en moeilijke momenten. De verlatingsangst legde een zware last op haar schouders, en de kleuterjuf probeerde wanhopig de balans te vinden tussen het handhaven van orde en het begrijpen van de diepere emoties van het kleine meisje met de wilde ziel.

In de middag kwamen haar geliefde Opa en Oma uit Barendrecht op vaak bezoek. Oma noemde Aurelia altijd ‘Mijn kleine meisje’. Oma Cornelia is de moeder van Aurelia’s moeder. Ze leidt aan de ziekte van Parkinson

en haar nieren werken al haar hele leven niet goed. Haar gezondheid gaat met vallen en opstaan. Aurelia is dol op haar oma. Ze lijkt veel op Aurelia's moeder. Een zachte en lieve vrouw, met diepliggende ogen en witblonde krullen. Ze draagt altijd bloesjes met brosjes, mooie klassieke kleding. Bij hun thuis luidt altijd klassieke muziek, welke het geblaf van Opa's Duitse Herdershond op de achtergrond dimt en voor rust zorgt. Elke keer raast er een sneltrein langs het landelijk gelegen huis van opa en oma. In de middag brengt Aurelia vaak een bezoekje aan haar grootouders. Ze zitten dan in hun grote achtertuin op hun erf, met prachtige rozen en fluitende vogels. Verderop hoor je de gedimde geluiden van de snelweg tussen Rotterdam en Zoetermeer en af en toe gaan de slagbomen van het spoor weer rinkelen. Kim, de Duitse Herder, is erg waaks en begint weer hard te blaffen. De hond is onbetrouwbaar en zit daarom altijd achter het hek. Opa is een kippenboer en gaat de kippenschuur in om verse eiren op tafel te zetten. Soms gaat de hele familie bij de Chinees eten, Opa's favoriete restaurant. En met Oma haalt Aurelia vaak een gebakje van de verse bakker in Barendrecht of Rotterdam in een

overdekt winkelcentrum. Tante Lenie en Tante Corla komen vaak even op bezoek, met gebak en gezelligheid. Aurelia is dol op eten en daarom vraagt ze ook vaak of er snoep of gebak is.

2. Een gebrek aan manieren

In het jaar 1991 begint Aurelia aan een nieuw hoofdstuk van haar leven: de basisschool. Alles is nieuw en opwindend voor het jonge meisje, dat vol energie en nieuwsgierigheid de wereld van lezen en schrijven ontdekte. Haar eerste zin, "De vis in de kom," markeerde het begin van haar reis in de wereld van letters en woorden.

Aurelia viel al snel op in de klas. Haar juf merkte op dat ze snel leerde en leek voor te lopen op haar klasgenootjes. Het schoolgebouw, met een grote aula gevuld met boekenkasten en een koepel in het midden, bood een stimulerende omgeving voor haar groeiende nieuwsgierigheid. Rondom de aula lagen de verschillende klassen, waar de leerlingen dagelijks nieuwe kennis opdoen.

De basisschool waar Aurelia naartoe ging, was voor christelijke kinderen, en daarom speelde religie een prominente rol in het dagelijkse leven. Bijbelse verhalen werden voorgelezen en vormden een essentieel onderdeel van het curriculum. De schoolgemeenschap

vierde ook bijzondere momenten, zoals de zwangerschap van juf Loes.

Juf Loes kondigde haar zwangerschap aan, en de hele klas kwam samen om voor haar te zingen. Het feestelijke moment werd bekroond met beschuit met muisjes, een traditie die gepaard gaat met de geboorte van een baby. Aurelia, gefascineerd door de viering, keek toe terwijl de klasgenootjes met enthousiasme meezongen en genoten van de traktaties.

Tijdens haar basisschooljaren ontmoette Aurelia ook Dounia, een Tunesisch-Nederlands meisje met lang bruin haar en een vriendelijk gezicht. De twee meisjes werden al snel hartsvriendinnen, deelden avonturen en ontdekten samen de wereld van de basisschool.

Aurelia en Dounia brachten veel tijd samen door, zowel binnen als buiten het klaslokaal. Op een dag, tijdens het speelkwartier, besloot Aurelia op bekers te lopen alsof het stelten waren. Een experiment dat niet helemaal volgens plan verliep toen ze hard op het schoolplein

terechtkwam, resulterend in een fikse bloedneus. Aurelia, geschrokken en pijnlijk, gilte moord en brand, waardoor de speelplaats plotseling gevuld werd met bezorgde gezichten van medeleerlingen en leraren.

Ondanks de vrolijke momenten en vriendschappen op de basisschool, kende Aurelia ook moeilijke tijden. In groep 3 werd ze het doelwit van pesterijen door enkele jongens uit groep 7. Het gebeurde in de gymzaal, een plek die normaal gesproken voor plezier en beweging zou moeten staan.

Aurelia, die altijd haar knuffelkonijn bij zich had als een bron van troost, nam deze ook mee naar de gymzaal. Haar keuze om haar knuffel te betrekken bij het dagelijkse schoolleven werd helaas niet begrepen door enkele jongens uit groep 7. Ze werden het mikpunt van spot en uitgelachen toen ze met haar knuffel in de gymzaal verscheen.

De pesterijen namen een pijnlijke wending toen de jongens besloten om Aurelia's knuffels af te pakken en deze in de lucht te gooien. Terwijl Aurelia op het klimrek van de gymzaal zat, werd ze geconfronteerd met de vernedering van het zien van haar geliefde knuffels hoog in de lucht zweven, ver buiten haar bereik.

De jongens brulden van het lachen, genietend van het leedvermaak dat ze veroorzaakten. Aurelia, gevangen in een moment van verdriet en onmacht, gierde het uit van frustratie. Het speelse karakter van de gymzaal was veranderd in een arena van pijn en vernedering voor het meisje.

Gelukkig kwam er op dat moment een leraar tussenbeide. De leraar, gealarmeerd door het tumult, haastte zich naar de gymzaal om de jongens tot de orde te roepen. De pesterijen werden gestopt, en de leraar nam de taak op zich om de jongens te corrigeren en Aurelia te kalmeren

Elk jaar weer was het een traditie voor Aurelia en haar ouders om de kampeerspullen in te laden en naar Zuid-Frankrijk te rijden voor een ontspannen vakantie op een schilderachtige camping aan een grote rivier met prachtige bronnen. De geur van avontuur hing in de lucht terwijl het gezin op weg ging naar de zonnige bestemming.

De camping waar ze elk jaar neerstreken was een ware oase van rust, omgeven door groene natuur en het kabbelende geluid van de rivier. De kampeerplekken waren strategisch gelegen, met ruimte voor tenten onder de schaduw van bomen en een onbelemmerd uitzicht op het heldere water van de rivier.

Aurelia, hoewel vaak driftig, kon niet wachten om te genieten van de vakantie. Het kampeerleven, met de eenvoud van de natuur en de vrijheid van de buitenlucht, vormde een perfecte ontsnapping voor het gezin. De zon scheen fel en de Franse zomer omhelsde hen met warmte terwijl ze hun tent opzetten.

De dagen op de camping begonnen met het rustgevend geluid van de rivier en de geur van verse croissants die uit de nabijgelegen bakkerij kwamen. De ochtenden waren gevuld met de belofte van nieuwe ontdekkingen en avonturen in de Franse natuur.

Echter, zoals elk gezin zijn eigen dynamiek heeft, bracht Aurelia haar eigen temperament mee op vakantie. Haar neiging om haar zin door te drijven was net zo aanwezig op de camping als thuis. Een ochtend besloot ze dat het tijd was voor ontbijt en dat haar ouders te lang in de tent lagen. Vastberaden trok ze met alle kracht die ze in zich had, haar ouders met slaapzak en al uit de tent.

Een mengeling van lachen en verbaasde kreten vulde de camping terwijl Aurelia, met haar vastberadenheid en kracht, haar ouders letterlijk het daglicht in trok. Haar ouders, verbaasd maar ook lachend, vonden zichzelf ineens buiten de tent, nog half in hun slaapzakken gewikkeld.

"Aurelia, wat ben je aan het doen?" riep haar moeder uit, terwijl ze zich probeerde te oriënteren in de plotselinge verandering van omgeving.

"Ik wil ontbijten!" antwoordde Aurelia op een dwangmatige toon, haar kleine gestalte met een mix van onschuld en woede in een. Haar moeder is woedend en haar vader zou Aurelia het liefst een klap in haar gezicht verkopen. Aurelia begint te schreeuwen dat haar ouders lui zijn en haat ze. Vervolgens loopt ze zonder schaamte andermans tent binnen. Twee Franse meisjes komen aan en zien Aurelia in hun tent snuffelen. Ze zeggen iets in het Frans, waar Aurelia niets van verstaat. Haar vader komt aanlopen en hoort wel wat ze zeggen. De meiden waarschuwen Aurelia, nog een keer inbreken in haar tent en we vermoorden je. Aurelia laat zich niet bang maken. Ze is al driftig genoeg en vind het maar "saai" op de camping. Ze dwingt haar ouders steeds om activiteiten te gaan ondernemen, die zo langzamerhand gek van haar beginnen te worden en hun irritaties duidelijk aan Aurelia laten merken.

De zon begon langzaam onder te gaan boven de kronkelende wegen van Zuid-Frankrijk, en de lucht kleurde met tinten van oranje en paars. Het gezin reed in de witte auto, op weg naar een bestemming buiten de camping. Aurelia, die normaal gesproken zo enthousiast was tijdens vakanties, voelde een onheilspellende wolk van woede in haar borst opkomen.

Het begon allemaal met een kleine teleurstelling. Misschien was het ijsje niet precies wat ze wilde, of de bestemming van die dag was niet naar haar zin. Wat het ook was, de teleurstelling groeide uit tot een storm van emoties binnenin Aurelia.

Het was alsof de winden van woede door de auto gierden. Aurelia, die de controle verloor over haar emoties, begon wild om zich heen te slaan en te schoppen. “Niet weer naar die stomme camping!”, roept ze. Haar ouders keken elkaar bezorgd aan, zich afvragend hoe ze de situatie konden kalmeren.

"Lat... laten we toch maar teruggaan naar de camping", stamelde haar moeder, de trilling in haar stem verraadde haar zorg. "Dit gedrag tolereer ik niet, Aurelia."

Maar Aurelia, overmand door haar eigen woede, hoorde niets. Ze schreeuwde en sloeg wild om zich heen. Haar moeder, een zachtaardig, maar rechtvaardig persoon, probeerde tevergeefs haar dochter te bedaren.

De auto keerde abrupt om, terug naar de camping, maar de woede van Aurelia bleef ongetemperd. Het voertuig stopte langs de kant van de weg, de motor uitgeschakeld. Aurelia's ouders wisselden bezorgde blikken uit.

"Zo gaan we niet op pad, Aurelia," zei haar moeder, haar stem trilde, maar had een ondertoon van vastberadenheid. "We kunnen niet doorgaan als je zo blijft."

Aurelia hoorde de woorden van haar moeder, maar ze konden haar woede niet bedwingen. In een plotselinge uitbarsting gaf ze haar moeder een harde dreun op haar

hoofd. Een stilte vulde de auto terwijl iedereen zich realiseerde wat er was gebeurd.

Geschrokken en geschokt stopte de auto. Haar vader, wiens handen stevig aan het stuur waren geklemd, draaide zich om met een blik van ongeloof en opkomende woede.

"Stomme gek!," zegt hij streng. "Stop nu, stomme trut!"

De auto stond stil langs de kant van de weg, omgeven door de rustige natuur van het Franse platteland. Aurelia, nog steeds gevuld met woede, weigerde zich te kalmeren. Haar vader, vastberaden om een einde te maken aan de uitbarsting, trok haar ruw uit de auto.

"Je moet nu kalmeren, Aurelia," anders sla ik je die auto uit!"

Maar Aurelia, haar ogen wild en haar ademhaling gejaagd, weigerde te gehoorzamen. Haar vader, radeloos over hoe de situatie onder controle te krijgen, gaf haar een dreun tegen haar arm als een poging tot afleiding.

"Nog een keer, en je kunt gaan lopen," zei hij, zijn stem woedend, maar met een vleugje wanhoop. Het dreigement hing als een onweerswolk boven hun hoofd.

Aurelia voelde de dreiging, maar het leek alsof haar woede sterker was dan haar angst voor de gevolgen. Haar vader gaf haar nog een dreun, dit keer harder, en haar woede werd vermengd met tranen. De emotionele storm die in haar borst had gewoed, begon langzaam te kalmeren. Maar ze pakte ineens haar schoen en sloeg haar vader met haar schoen in zijn gezicht. Haar vader liep paars aan van woede en gaf Aurelia een harde tik op haar hoofd. Haar moeder was in paniek en kwam tussen beiden, stoppen nu, allebei! Riep ze, radeloos met haar handen in het haar. Haar moeder barst in tranen uit en roept "Dit gaat niet meer jullie beiden, dit kan niet!" " Dit is voorgoed de laatste keer dat wij op vakantie gaan."

De ochtend na de emotionele uitbarsting brak aan met een kalmerende rust. Aurelia, nog steeds een beetje beduusd van de storm die in haar binnenste had gewoed, voelde de warmte van de ochtendzon op haar gezicht.

Het was een nieuwe dag, een dag van verzoening en vernieuwing.

Samen met haar vader daalde Aurelia af naar de oever van de rivier, waar een opblaasbare roeiboot op hen wachtte. Het geluid van zacht stromend water vulde de ochtendlucht, en de zonnestralen speelden met dansende golven.

"Goedemorgen, Aurelia," zei haar vader met een zachte glimlach. "Wat denk je ervan om een boottocht te maken vandaag?"

Aurelia, nog steeds een beetje terughoudend maar beduidend rustiger dan de dag ervoor, knikte instemmend. Ze keek naar de rivier en besloot het landschap te verdelen in twee delen. De linkerkant noemde ze "het mooie", waar de zon haar gouden gloed over het water liet schijnen, en de rechterkant noemde ze "het andere", omgeven door mysterieuze bossen en kleine bronnetjes.

De roeiboot gleeed zachtjes het water in, het geluid van de peddels brak de ochtendstilte. Aurelia en haar vader peddelden langs de oevers, genietend van de rust en de sereniteit van de omgeving. Aan de oever rees een oude burcht op, omringd door weelderige bossen en het geluid van klaterende bronnen. Het leek een plek waar de tijd stil had gestaan.

De boottocht volgde de natuurlijke loop van de rivier. Beide peddelden ze in harmonie, de oever aan hun zijde wisselend tussen het "mooie" en "het andere". De oude burcht leek te waken over het kalme water, als een stille getuige van de tijd die voorbijging.

Aan het einde van hun tocht lieten ze de roeiboot dobberen bij de oever. Aurelia, die nog wat energie over had, koos ervoor om af te koelen in de nabijgelegen bronnen. De gladde stenen voelden koel aan onder haar voeten, en kleine visjes zwommen nieuwsgierig om haar enkels.

Terwijl ze over de stenen huppelde, gleed een klein jongetje uit en haalde zijn knie open. Aurelia kon een plotselinge lach niet onderdrukken, de onverwachte val leek haar een komisch intermezzo. Haar vrolijkheid stond in schril contrast met de bezorgdheid van de jongen en zijn moeder.

Aurelia's lach, vol ongebreidelde vreugde, kreeg echter een boze blik van de moeder toegeworpen. Ze beseftte dat haar vrolijkheid misschien niet door iedereen werd begrepen. Met een kalme glimlach wendde ze zich af, haar gedachten gevuld met de schoonheid van de rivier, de oude burcht en de bronnen die de dag hadden gevuld met vernieuwde sereniteit.

Met het einde van de zomervakantie werd Aurelia geconfronteerd met de onvermijdelijke terugkeer naar school. De zonovergoten dagen, gevuld met avonturen en vrije tijd, werden ingeruild voor klaslokalen en schoolbanken. De overgang naar de schoolomgeving bracht een gevoel van tegenzin met zich mee.

De vriendschap met Dounia bleef een constante, en dat bood enige troost voor Aurelia terwijl ze de schooldeuren naderde. Toch brachten de eerste weken van het nieuwe schooljaar een nieuwe uitdaging met zich mee. Aurelia merkte dat haar driftbuien frequenter werden en zich op onverwachte momenten manifesteerden.

Op straat, in het winkelcentrum, en soms zelfs in de drukte van menigten, voelde Aurelia de opkomst van woede die moeilijk te beheersen was. Het was alsof een onzichtbare kracht haar emoties in een wervelwind veranderde. Als ze haar zin niet kreeg, waagde ze het soms zelfs om op de grond te gaan liggen, haar armen en benen wild schoppend.

Deze uitbarstingen werden een zichtbaar teken van de interne strijd die Aurelia doormaakte. De frustraties en onbegrepen gevoelens uitten zich in deze driftbuien, en ze leken zich als onweerswolken boven haar hoofd samen te pakken.

Dounia, die haar vriendin door dik en dun steunde, probeerde te begrijpen wat er in Aurelia omging. Samen trotseerden ze de uitdagingen van het schooljaar, maar de driftbuien bleven een onvoorspelbaar element in Aurelia's leven.

De leerkrachten en medeleerlingen keken soms met verbazing toe wanneer Aurelia's woede zich op straat of in de schoolgangen manifesteerde. Haar ouders werden regelmatig opgeroepen om de situatie te bespreken, en de school begon te zoeken naar manieren om Aurelia te ondersteunen.

Aurelia zelf worstelde met de innerlijke storm die ze voelde. Het gevoel van onmacht en de behoefte om begrepen te worden, mengden zich met de dagelijkse eisen van het schoolleven. Ze verlangde naar een manier om grip te krijgen op haar emoties en om te gaan met de wereld om haar heen.

De vriendschap met Dounia bleek een baken van steun te zijn in deze onrustige tijden. Dounia, met haar begrip en

geduld, hielp Aurelia omgaan met de uitdagingen die de driftbuien met zich meebrachten. Samen deelden ze vreugde, verdriet en de zoektocht naar stabiliteit te midden van de emotionele turbulentie.

Het was kerstavond, de gezellige warmte van de feestdagen vulde het huis van Aurelia. De kerstboom stond stralend in de hoek, versierd met fonkelende lichtjes en kleurrijke ornamenten. Aurelia zat samen met haar ouders op de comfortabele bank, omringd door de geur van dennennaalden en de knusse sfeer van de kersttijd.

Terwijl de sneeuw zachtjes tegen de ramen tikte, kozen Aurelia en haar ouders voor een gezellige filmavond. De keuze viel op twee klassiekers: de betoverende beelden van de Cremelins en het tijdloze verhaal van "The NeverEnding Story". De knusse deken van dekens omhulde het gezin terwijl ze zich overgaven aan de magie van het witte kerstlandschap en de fantasierijke werelden die op het scherm tot leven kwamen.

Aurelia, met haar grote ogen vol verwondering, keek gefascineerd naar het scherm. Het verhaal van Bastiaan die in Fantasia terechtkomt, sprak tot haar verbeelding. Ze herkende een stukje van zichzelf in de jonge dromer die zich liet meevoeren naar een wereld vol avontuur en wonderen.

Haar eigen fantasieën namen vaak de vrije loop, en ze creëerde werelden die voor anderen moeilijk te begrijpen waren. Het was alsof ze, net als Bastiaan, haar eigen Fantasia had, een plek waar haar gedachten en dromen vleugels kregen. Deze innerlijke wereld bracht haar troost en vreugde, maar tegelijkertijd zorgde het ervoor dat anderen haar soms niet volledig konden volgen.

Terwijl de film voortging, verdween Aurelia in haar eigen gedachten, haar ogen glinsterend van de reflectie van het scherm. Haar ouders, die de liefdevolle blikken uitwisselden, begrepen dat hun dochter een unieke kijk op de wereld had, een kijk die zich uitte in haar levendige fantasieën en momenten van afzondering.

De betovering van de kerstavond vulde de kamer, en Aurelia voelde zich verbonden met de personages op het scherm, met hun reizen door magische werelden en hun ontdekking van het onverwachte. In haar eigen Fantasia was zij zowel de avonturier als de schepper van haar eigen wonderlijke verhalen.

Toen de laatste scène van "The NeverEnding Story" zich ontvouwde, omarmden Aurelia en haar ouders het gevoel van betovering dat in de lucht hing. De kerstlichtjes fonkelden als sterren boven de kerstboom, en het geluid van kerstliederen vulde de kamer.

Op een avond, terwijl Aurelia met haar ouders voor de televisie zat, verschenen de vertrouwde figuren van de Mini Playbackshow en The Fraggles op het scherm. Echter, in plaats van de gebruikelijke vreugde die deze shows met zich meebrachten, voelde Aurelia een onverklaarbare angst opkomen.

De enge poppen en vreemde wezens op het scherm wekten een diepgewortelde angst op in Aurelia's hart.

Haar ogen, normaal gesproken vol twinkeling, werden nu groot van spanning terwijl ze de onheilspellende figuren gadesloeg. De vrolijke melodieën werden nu verweven met een onderliggend gevoel van dreiging, en de gezellige avond voor de televisie veranderde in een beklemmende ervaring.

De nacht bracht geen verlichting voor Aurelia. Enge dromen sluimerden in haar slaap, gevuld met schaduwen en griezelige poppen die haar angstig achterlieten. Het duurde niet lang voordat ze ook overdag moeite kreeg om alleen thuis te zijn. De schaduwen van de enge figuren op televisie leken haar te achtervolgen, en ze voelde zich ongemakkelijk en angstig in haar eigen huis.

Niet alleen Aurelia werd geplaagd door nachtmerries, maar ook haar moeder begon te merken dat er iets vreemds aan de hand was. Stemmen leken te fluisteren in de gangen, en haar dromen werden gekleurd door onheilspellende visioenen. De grens tussen werkelijkheid en verbeelding vervaagde geleidelijk voor beiden. Een eng varken liep door de gangen van een konijnenverblijf

op een boerderij. Aurelia was alleen en de konijnen waren allemaal dood. Ze verstijfde en kon niet meer bewegen, ze werd wakker en haar lichaam was compleet verlamd. Angstig trok ze haar dekbed over haar hoofd heen, toen ze beseftte dat het nog donker was in haar kamer.

De angst verspreidde zich als een schaduw over het huis. Aurelia en haar moeder deelden hun ervaringen, maar hun woorden konden de ongrijpbare angst niet verdrijven. De nachten werden gevuld met fluisteringen en onrustige dromen, waardoor het huis, dat eens een veilige haven was, veranderde in een plek van onzekerheid en mysterie.

Samen probeerden Aurelia en haar moeder de oorsprong van hun gedeelde angst te begrijpen. Hadden de enge poppen op televisie een deur geopend naar een donkere wereld in hun verbeelding? Of waren er andere krachten aan het werk die hun rust verstoorden?

De zoektocht naar antwoorden werd een gezamenlijke reis, een queeste in de schaduwen van de nacht. Aurelia en haar moeder probeerden de duisternis te verdrijven, zowel binnen als buiten hun gedachten. Het was een strijd die hen dwong om de confrontatie aan te gaan met hun diepste angsten en om samen het licht te vinden dat de duisternis zou verdrijven. De moeder van Aurelia is spiritueel ingesteld. Ze maakte “Engelenkruizen van karton en zilverfolie” en deed deze bij Aurelia onder haar kussen, zodat Aurelia geen enge dromen meer zou hebben. Ook ging haar moeder regelmatig met wierookstokjes en witte salie door het huis, om eventuele “kwade geesten” te verdrijven. Het huisnummer bleek het getal 666 te zijn, in het bijgeloof het nummer van de duivel. De moeder van Aurelia geloofde in bezetenheid en dacht dat zowel de vader van Aurelia, als Aurelia zelf bezeten konden zijn. Aurelia begon zelf ook in spoken te geloven, terwijl iedereen om haar heen beweerde dat spoken niet zouden bestaan. Ze hoopte dat ook, maar begon te twijfelen. De ouders van Aurelia zochten een andere verklaring voor Aurelia’s heftige gedrag en angsten, die er nu ook bij kwamen.

Het huis waar Aurelia met haar ouders woonde, droeg een geheime geschiedenis met zich mee. Het bleek een plek te zijn die nauw verbonden was met de gebeurtenissen tijdens de Tweede Wereldoorlog. De grond waarop het huis was gebouwd, had getuige gestaan van luchtaanvallen en bombardementen, waarbij vliegtuigen hun laatste rustplaats vonden.

De ontdekking van deze beladen geschiedenis wierp een nieuw licht op de mysterieuze angst die Aurelia en haar moeder ervoeren. De schaduwen van het verleden leken zich te vermengen met het heden, en de geest van oorlog en onrust hing als een onzichtbare sluier in het huis.

Het verhaal van neergestorte vliegtuigen en het tumult van de oorlog verklaarde mogelijk de nachtmerries die Aurelia plaagden. De echo's van het verleden weergalmden nog steeds in de muren, en de geesten van de oorlog leken zich te manifesteren in de angstaanjagende beelden van Aurelia's dromen.

In de nachtelijke uren, wanneer Aurelia de wereld van dromen betrad, onthulde zich een terugkerende visie die haar in de ban hield. De achtertuin van haar huis, normaal begrensd door een bos met lage bomen, transformeerde in haar dromen tot een mysterieus achterland dat haar nieuwsgierigheid en verwarring opwekte.

In de droomwereld ontvouwde zich een beeld van een veld, doordrongen van duisternis en verlicht door de schijn van eenzame lantaarnpalen. Een onheilspellend geluid van een sirene vulde de lucht, waardoor een sfeer van spanning en onzekerheid ontstond. Dit afwijkende landschap, dat in schril contrast stond met de werkelijkheid, bevond zich telkens weer achter de achtertuin van Aurelia's huis.

In haar dromen voelde Aurelia een onweerstaanbare drang om naar dit mysterieuze achterland te gaan. Haar voeten leidden haar langs het bekende, door bomen omzoomde pad, maar in plaats daarvan stond ze